

endera eller båda antingen icke äro genom dopet upptagna i Svenska kyrkan eller der icke blifvit af Herrans heliga Nattvard delaktige.“

af Herrar *Grenander, Myrtin, Bovin* och *Ahlgren*.

N:o 60.

Ank. till Riksd. Kansli d. 3 April 1867, kl. 6 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om upphäfvande af sista punkten i 2 § af 15 Kap. Rättegångsbalken.

Ifrågavarande § lyder i sin helhet sålunda:

“De, som för andra må tala och svara, skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förståndige män. Ej bör någon allmänneligen dertill brukas, som af Rätten, der saken drifves, ej godkänd är, och lof dertill fått. Vill parten bruka till fullmäktig sin skyldeman, eller den i hans tjänst är, eller han eljest hafver förtroende till; stånde det honom fritt. Konungens Betjente, *som Kronans uppbörd ej hafva*, må ock för sina vänner tala, när deras Förmän det tillåta, och de sin tjänst dermed ej försumma, eller det emot deras embetes pligt ej strider.“

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 147) som Kammaren öfverlemnad till Lag-Utskottet, har Herr *C. J. Svensén* hemställt, att sista mom. i nämnda § “må ur allmänna lagen alldeles utgå.“ Af hvad motionären såsom skäl därför andragit, synes dock, det hans afsigt icke är, att den genom samma moment

moment meddelade tillåtelse för "Konungens Betjente" att under vissa vilkor "för sina vänner tala", skulle upphävas; hvilket genom bifall till hans förslag kunde antagas hafva skett, helst som derigenom uppkomme en viss öfverensstämmelse med nästföljande §, som förbjuder "Rättens betjente" att låta bruka sig till fullmäktige; utan åsyftas tvärtom med motionen att upphäva det undantag från nämnda tillåtelse, som innefattas i orden: "som Kronans uppbörd ej hafva", så att jemväl de tjenstemän, som med dessa ord afses, må ega att såsom rättegångsombud låta sig begagna.

Den sålunda föreslagna lagförändringen synes Utskottet icke vara af sådan vikt, att densamma bör företagas utan att samtidigt ändras bestämmelser som dermed stå i samband; och då innan kort ett förslag till ny rättegångsordning torde vara att emotse, vid hvars behandling blir tillfälle att i ett sammanhang pröfva hvilka bland den äldre lagens grundsatser i fråga om fullmäktigskap fortfarande böra följas, har Utskottet ansett en sådan enstaka bestämmelse som den ifrågavarande icke förtjena att af lagstiftningen särskildt behandlas; hemställande fördenskill Utskottet,

att ifrågavarande motion måtte lemnas utan vidare afseende.

Stockholm den 8 Mars 1867.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.